

TIME OUT ATHENS

Ιωάννα Μπλάτσου

Η Όλγα Ποζέλη αποδείχθηκε πιστή και καλή "μαθήτρια" της μπερκοφικής σχολής εφαρμόζοντας τις λεπτομερείς σκηνικές οδηγίες - υποδείξεις του συγγραφέα και στηριζόμενη στην πολύ καλή μετάφραση της Χριστίνας Μπάμπου - Παγκουρέλη. Κάνοντας πράξη τη μπερκοφική ρήση "η τέχνη του θεάτρου είναι η τέχνη της χειρονομίας", δούλεψε τις σκηνές παντομίμας με την ακρίβεια ιεροτελεστίας, δίδαξε με σύνεση τους ηθοποιούς της την απελευθερωτική τέχνη του αυτοσχεδιασμού υιοθετώντας κινηματογραφικές τεχνικές του βωβού κινηματογράφου, γρήγορη σπασμωδική σχεδόν κίνηση, αργή κίνηση, "πάγωμα" σκηνής, που τονίζουν τη θεατρικότητα του κειμένου.

Οι ηθοποιοί της παράστασης διατήρησαν υψηλά επίπεδα ενέργειας κι ενάργειας χρησιμοποιώντας αποτελεσματικά το ερμηνευτικό τους οπλοστάσιο για να εισάγουν το κοινό στον ιδιότυπο κόσμο του βρετανού συγγραφέα. Ο Πέτρος Αλατζάς, ο Κώστας Αποστολάκης, η Αννέτα Κορτσαρίδου, ο Βαγγέλης Λιοδάκης και η Αλεξία Μπουλούκου απευθύνονταν στο κοινό, μιλούσαν συνωμοτικά, αυτοσχεδίαζαν και ταυτόχρονα αποστασιοποιούνταν από το δρώμενο με φυσική ευκολία.

Οι ευφάνταστες κούκλες του Μάνου Ποντικάκη από αφρολέξ, σπάγκο και νάιλον γυναικεία κάλτσα ενίσχυσαν την παιγνιώδη διάσταση του κειμένου λειτουργώντας κι ως τα απόλυτα alter ego των χαρακτήρων που πάντα τις έφεραν πάνω τους, ακόμα κι όταν οι κούκλες έμεναν σιωπηλές και δεν άρθρωναν τη φωνή της συνείδησης των ηρώων, τις ενοχές τους και τους φόβους τους.

Το σκηνικό του Κωστή Δάβαρη, πιστό στη μινιμαλιστική άποψη του συγγραφέα περί σκηνογραφικής οικονομίας, ήταν εύπλαστο και πρακτικό με έναν λευκό φόντο με τετράγωνα παράθυρα, σα σύγχρονο έργο τέχνης, που άλλαζε χρώμα ανάλογα με τους φωτισμούς και παρέπεμπε στα "κουτάκια" του μυαλού μας όπου εύκολα ταξινομούμε πρόσωπα και καταστάσεις.

Τα κοστούμια της Μαρίας Κονομή, άλλα ρεαλιστικά κι άλλα στη λογική των κόμικς, όλα τους όμως στυλιζαρισμένα κι επιτηδευμένα, υπογραμμίζουν τη σωματικότητα των ηθοποιών προσδίδοντας στους χαρακτήρες τους στερεοτυπικά χαρακτηριστικά.

Οι μουσικές συνθέσεις του Κώστα Μπώκου και Βασίλη Κουντούρη, σα να μας κλείνουν το μάτι, λειτουργούν σε επίπεδο φάρσας και διεργασιών του υποσυνειδήτου.